

Kirkerådet

Frivillighet i den norske kirke.

Høringssvar fra Bønnelista.

Kirkerådet sendte i brev av 16.06.20 høringsnotatet «Frivillighet i den norske kirke» ut på høring. Notatet er sendt bispedømmerådene og de kirkelige utdanningsinstitusjonene.

Som nominasjonsgruppe er vi ikke eksplisitt mottaker av høringsnotatet. Allikevel tilfaller det oss gjennom representasjon i bispedømmerådene. Bispedømmerådene er sammensatt slik at det i enhver sammenheng vil være noen som er i mindretall. Ved votering vil det være synspunkter som vanskelig fremkommer i høringsuttalelser.

Høringsnotatene fra bispedømmerådene er ført i pennen av administrasjonen. Uten å kritisere bispedømmerådsadministrasjonene for å ta spesiell part i saken, er det naturlig at de i større eller mindre grad reflekterer administrasjonens synspunkter.

Ut fra ovenstående fremmer Bønnelista egen høringsuttalelse.

Grunnlaget.

Høringsnotatet fremmer på en god måte det bibelske prinsippet om at vi som kirke er et fellesskap som består av mange mennesker med mange egenskaper. De bibelske begreper om kirken som et legeme, der vi alle er lemmer og at Kristus er vintreet og vi grenene, er et naturlig og godt grunnlag. Bønnelista ser dette som et naturlig utgangspunkt. Det gjør at alle kan ha en plass. På den andre siden gir bildene klare føringer for at ikke alle har samme funksjon, selv om de er del av samme legeme. Dette er viktig når en arbeider for å inkludere flest mulig.

Frivillighet

Rapporten fremhever at det er 3 700 000 medlemmer, men bare 100 000 frivillige. Dette vil vi påpeke et lite tjenlig utgangspunkt. Medlemskap i den norske kirke er frivillig. Det lutherske prinsipp om det alminnelige prestedømmet av alle døpte (det vil si; alle medlemmer av Den norske kirke) reflekteres derfor dårlig med denne inndelingen. Gudstjenesten som kraftsentrum for så å sende den enkelte ut i tjeneste i samfunnet reflekteres også dårlig. Dette er den lutherske kallsetikken. Det springende punktet etter vår vurdering som vi mener notatet er svakt på, er hvordan aktivisere de frivillige. Hvordan hjelpe dem til å finne sin plass?

Ut fra Ef 4,11-15 er det mennesker med en eller flere av de 5 ledergavene (apostel/gründeren, profet, evangelist, hyrde og lærer) som skal aktivisere og følge opp kirkens øvrige medlemmer. Målet med dette er: 1) At den enkelte blir en modne kristen. 2) Å hjelpe den enkelte til å tjene Gud ut i fra eget kall. Kirken har her altså et dobbelt oppdrag; opplæring og å frigjøre den enkelte til tjeneste. Å gjennomføre dette i praksis anser Bønnelista som det viktigste perspektiv i saken. Vi tenker at de ansatte er de som først og fremst må inneha ledergavene og som skal følge opp de øvrige medlemmer. Dette bør være en naturlig del av prestens tjeneste og vi kan med fordel begynne å ansette frivillighetskoordinatorer i menighetene, som kan ha et særlig ansvar for dette.

Retning på frivilligheten.

Når vi ovenfor har benyttet medlemskapet som grunnlag for frivilligheten, vil vi understreke at det er viktig at frivilligheten ikke defineres som å støtte opp under formelle kirkelige handlinger, men utvides til alt som er med på å underbygge formålsparagrafen i rådsstrukturen; styrke og nære det kristelige liv i soknet. Hvis vi i tillegg oppmuntrer den enkelte til å forfølge sitt kall, vil vi gjennom dette får vi varierte oppgaver, og et variert og fargerikt kirkeliv.

Kompetanse

Ved ansettelse benyttes store ressurser for å finne rett person. I stor grad søker vi etter høyt utdannede personer. Frivillighet handler i stor grad om å bruke den kompetansen en har. Men, som vi har nevnt over må vi søke å styrke kompetansen i den kristen tro hos kirkens medlemmer. Uten at troen kommer inn under huden på den enkelte, vil frivillighet fort bare bli et blaff eller en tidsbegrenset dugnad. Vi ser det derfor som tjenlig å sette en «menighetskole» på agendaen. Luthers lille katekisme, som er et av våre bekjennelsesskrifter, vil være et nyttig redskap i en slik sammenheng. I forbindelse med budene, får vi mange nyttige innfallsvinkler til kallstanken både i vårt daglige virke og hvordan vi kan ta vårt daglige virke inn i menigheten. En slik menighetskole kan utformes ulikt etter menighetenes behov. Det må heller ikke være et krav om «eksamen» her fra for å kunne ha en tjeneste, men være et verktøy for å fremme vekst i kristenlivet og utrustning til nye og kanskje hjelpe oss å finne de vi trenger for å bemanne fremtidens kirke.

Avslutningsvis vil vi hente inn høringsnotatets utfordring i innledningen. Å bevare en levende folkekirke med stor oppslutning. Vi er på slutten av bølgen etter Jesus-vekkelsen. Nå blir de som ble prester pga Jesus-vekkelsen pensjonister og det er svært mange. Skal vi ikke få en vedvarende negativ trend i kirken, når det gjelder bemanning må en ny vekkelse til. Tradisjon er bra, men den taper seg når den ikke får tilstrekkelig gjenklang i eget liv.

Vi mener altså at tanken om at lederne skal følge opp medlemmene. Undervise dem i kristen tro og sette dem fri til å tjene Gud, medmenneskene og kirken bør følges opp og prioriteres videre i saken. Hvis vi finner hva det enkelte medlem brenner for og har kall til å gjøre og følger den enkelte opp, vil vi på kort tid ha en mer mangfoldig, fargerik og aktiv kirke.

Til videre arbeid:

1. Hvordan kan menighetene legge starte egen menighetskole.
2. Hvordan kan sentraladministrasjonen i kirken overføre/skaffe penger til en frivillighetskoordinator i alle landets menigheter?